

“Quan era petit, Hezbollah pagava 300 dòlars a les dones que es possessin el xador”

El 28 de setembre comença el procés d'elecció del President del Líban. El periodista Hussain Abdul-Hussain (Beirut, 1974), col·laborador de The New York Times i The Washington Post, analitza des dels Estats Units el futur d'aquell país.

Des de Washington, ha fet de reporter per a la televisió per satèl·lit Al-Hurra, l'instrument del govern nord-americà per a contrarestar Al-Jazira. Desitjós de més llibertat de criteri, ara treballa pel seu compte i col·labora en mitjans com el *New York Times* o el *Washington Post*. No obstant això, continua tenint el mateix centre d'interès i d'anàlisi: el Líban.

—**Quines són les arrels del conflicte que enfronta el govern i l'oposició?**

—Crec que la divisió del país es va gestar després de la retirada israeliana de 2000 i la mort de Hafez al-Assad. Llavors, alguns líders polítics del país, com ara Rafiq al-Hariri i Walid Jumblatt, van decidir que ja era hora que els sirians deixessin de tutelar el país. Això no obstant, uns altres aliats de Damasc no van fer aquest pas, com Hezbollah. Han passat moltes coses aquests darrers tres anys, però aquella divisió s'ha consolidat.

—**Fins a quin punt el conflicte té una dimensió internacional?**

—El conflicte tenia una dimensió binacional: implicava els polítics libanesos i Síria. Però a partir de l'11-S, els EUA van decidir que el xec en blanc que havien atorgat als sirians en canvi de donar suport a la primera guerra de l'Iraq havia expirat, i van prendre partit dins la divisió. L'Iran,

al seu torn, per mitjà de la seva íntima aliança amb Hezbollah, no va voler restar enrere i es va implicar més directament en el Líban. Així, el conflicte binacional s'ha acabat convertint en un conflicte regional.

—**Quina és la vostra predicció de futur?**

—Del meu punt de vista, la situació política es mantindrà estancada fins que no hi hagi un canvi en l'*statu quo* regional. Bé perquè els EUA arribaran a un acord global amb l'Iran sobre el seu programa nuclear, el futur de l'Iraq, etc., bé perquè decidiran bombardejar l'Iran i destruir-ne les instal·lacions nuclears. La cosa més preocupant de tot això és que, com sempre, si la regió viu noves conflagracions, el Líban tornarà a pagar-ne un elevat preu.

—**Creieu que és possible un atac a l'Iran?**

—Sí, si els iranians no canvien d'actitud. Hi ha un consens dins la classe política nord-americana, que inclou també els demòcrates, que un Iran nuclearitzat no és acceptable. Per tant, si les coses no canvien, crec que hi ha un 95% de possibilitats que hi hagi una confrontació armada entre ambdós països.

—**Més enllà de la qüestió iraniana, com valoreu la política nord-americana a la regió?**

—Problemàtica, per una qüestió: els nord-americans pensen la política exterior en termes d'interessos, basada en conceptes tangibles, mentre que els àrabs la pensen en termes més simbòlics, més aviat basada en conceptes com ara l'honor, l'amistat, o la sobirania nacional.

—**En el cas concret del Líban, n'hi ha que diuen que ha adoptat una actitud massa intervencionista, i que l'ambaixador hi té un paper massa prominent ...**

—No hi estic d'acord. Tots els ambaixadors de les grans potències es reuneixen amb tothom i surten a la televisió. Probablement, el cas de l'ambaixador nord-americà és més visible perquè els EUA són l'única superpotència mundial. En tot cas, en la història del país és normal que les potències estrangeres facin un paper destacat en la política interna. La gran errada dels EUA va ser deixar que Israel bombardeges Beirut i diversos objectius civils libanesos, la qual cosa va fer girar molta gent en contra seu.

—**Quina suport calculeu que tenen ara mateix govern i oposició al Líban?**

—Això és molt difícil de dir perquè al Líban no hi ha enquestes fiables. La meva estimació és que el govern, tenint la gran majoria de les comunitats sunnita i drusa, i una majoria curta de la cristiana, supera lleugerament el 50%. L'oposició, que compta amb la gran majoria dels xiïtes, i una bona part dels cristians, el 40% i escaig. En tot cas, les xifres al Líban no són tan importants, perquè en el nostre sistema polític, en teoria, les decisions importants s'han de prendre per consens entre les diverses comunitats.

—**I hi esteu d'acord?**

—No, perquè el país, així, és ingovernable, i sempre hi ha el risc que les tensions entre les diverses sectes esclatin en un moment o un altre. Democràcia i consens són dos conceptes contradictoris. Per això, jo crec que hauríem de tendir cap a un sistema civil, desconfessionalitzat, on no hi hagués diferència entre ciutadans segons la religió. Passa que no sembla que el país estigui preparat, ni que els líders polítics ho vulguin realment.

—Molts analistes sostenen que el govern, i el bloc polític conegut per 14 de Març, ha perdut pistonada després de la guerra de l'estiu passat. Tenen raó?

—Jo no crec que el govern hagi perdut gaire suport respecte al que tenia just després de l'assassinat, quan hi

va haver les eleccions. Passa que la població que li dona suport ha perdut la tensió de les mobilitzacions, cosa que és normal, perquè no es pot mantenir indefinidament, ni al Líban ni enlloc.

—Quines creieu que han estat les principals errades del govern?

—No n'ha fet cap de colossal. Probablement, alguns dels integrants del bloc del 14 de Març no van condemnar l'agressió israeliana prou aviat, en una posició semblant a la de l'Àrabia Saudita i Egipte. Però, curiosament, el primer ministre, Fuad Siniora, que és el blanc de les crítiques de Hezbollah, va ser el primer a condemnar Israel, i fins i tot va sortir plorant per la televisió, la qual cosa demostra la seva total empatia amb

les víctimes. Això a banda, també es van equivocar no posant tota la carn a la graella per fer dimitir el president pro-sirià Emile Lahoud just després de la retirada siriana.

—Quin és el suport que té Hezbollah dins la comunitat xiïta? És tan aclaparador com sembla?

—Sí, és molt majoritari. Però les raons són més de tipus clientelista i sectari que no pas ideològic. Al Líban, llevat de la comunitat cristiana, que és més benestant i es pot permetre el luxe de ser més independent econòmicament, i fins i tot dividir-se políticament, les altres actuen com a blocs homogenis. Per exemple, la raó per la qual els sunnites i els drusos donen suport a Hariri i Jumblatt, respectivament, és que la majoria en depenen per a obtenir la feina, la beca, etc. En el camp xiïta passa això mateix, i no hi ha ningú que sigui capaç de competir amb Hezbollah econòmicament, perquè rep sucultes xecs signats a Teheran.

—Per tant, el suport a Hezbollah és merament per qüestions econòmiques?

—En bona part sí, per bé que potser ja no tant com abans, perquè la ideologia ha anat penetrant. Però quan jo era petit, a Balbeek, on es va fundar Hezbollah, els seus representants pagaven 100 dòlars als homes que es deixaven créixer la barba, i 300 a les dones que es posaven el xador. La comunitat mai no havia estat fonamentalista.

—Després del naixement d'al-Fatah al-Islam, creieu que hi ha el perill que les idees jihadistes s'implantïn dins la comunitat sunnita?

—No, els sunnites, com les altres comunitats, donen suport al líder comunitari més poderós, independentment de la ideologia. En el seu cas, és la família Hariri, que és moderada religiosament. De fet, el que demostren els fets de Nahr al-Bared és tot el contrari. La ciutat de Trípoli, que per la seva pobresa és la més susceptible de crear un brou de cultiu, no volia que els líders d'al-Fatah al-Islam fossin enterrats en els seus cementiris, un fet que parla per si sol.

*Ricard González
Washington*